

4.10. 2020; 17. neděle po Trojici; písně 146,182,675,326,360

Introit

1 Haleluja. Chval, duše má, Hospodina! 2 Hospodina budu chválit po celý svůj život, svému Bohu zpívat žalmy, co živ budu. 3 Nedoufejte v knížata, v člověka, u něhož záchrany není.
(Žalm 146,1-3)

I. čtení

*1 Slyšte mě, ostrovy, daleké národy, dávejte pozor! Hospodin mě povolal z života mateřského; od nitra mé matky připomínal moje jméno. 2 Učinil má ústa ostrým mečem, skryl mě ve stínu své ruky. Udělal ze mne výborný šíp, ukryl mě ve svém toulci. 3 Řekl mi: „Ty jsi můj služebník, Izrael, v tobě se oslavím.“ 4 Já jsem však řekl: „Nadarmo jsem se namáhal, svou sílu jsem vydal pro nicotný přelud.“ A přece: U Hospodina je mé právo, můj výdělek u mého Boha. 5 A nyní praví Hospodin, který mě vytvořil jako svého služebníka už v životě matky, abych k němu přivedl Jákoba nazpět, byť i nebyl shromážděn Izrael. Stal jsem se váženým v Hospodinových očích, můj Bůh je záštita moje. 6 On dále řekl: „Nestačí, abys byl mým služebníkem, který má pozvednout Jákovovy kmény a přivést zpátky ty z Izraele, kdo byli ušetřeni; dal jsem tě za světlo pronárodům, abys byl spása má do končin země.“
(Izaiáš 49,1-6)*

II. čtení

1 Jednou v sobotu vešel Ježíš do domu jednoho z předních farizeů, aby jedl u jeho stolu; a oni si na něj dávali pozor. 2 Tu se před ním objevil nějaký člověk stížený vodnatelností. 3 Ježíš se obrátil na zákoníky a farizeje a otázal se jich: „Je dovoleno v sobotu uzdravovat, nebo ne?“ 4 Oni však mlčeli. I dotkl se ho, uzdravil jej a propustil. 5 Jim pak řekl: „Spadne-li někomu z vás syn nebo vůl do nádrže, nevytáhne ho hned i v den sobotní?“ 6 Na to mu nedovedli dát odpověď’.

(Lukáš 14,1-6)

Milé sestry a bratři, tématem dnešních neděle je víra. A hesla pro dnešní neděli jsou : „Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej. Poznávej ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky.“(Příslaví 3,5-6) „Odhodlaně se připravte ve své mysli, buďte střízliví a celou svou nadějí upněte k milosti, která k vám přichází ve zjevení Ježíše Krista.“ (1.Petrova 1,11) Dalo by se říci, že tématem každých nedělních bohoslužeb je přeci víra v Hospodina, v Ježíše Krista a v Ducha svatého. Asi ano. Tak tomu je i dnes. Jde o víru bezpodmínečnou, my si neklademe žádné podmínky. Neříkáme, že uvěříme, až se stane to a to, až bude to a to. Neřekneme tedy, uvěřím, až naprší a vyrostou hrábě, to by byl pro mě důkaz Boží moci.

Jsme otevření pro Boží činy? Jak jsme skutečně otevření pro Boží působení v našem světě v našich životech? Asi máme většinou pocit, že naše otevřenost je dostatečná, že tu čekáme, přijímáme Boží vůli, že skutečně říkáme, nechť se děje Vůle Boží.

A vůle Boží se děje, dělá se skrze Pána Ježíše Krista a děje se i v našem světě. A vždy je to překvapující, nás odzbrojující a nás to uvádí často v údiv a i ve zmatek, neboť naše představy jsou zpravidla zcela jiné. Mnohokrát řekneme, já jsem myslel. Já jsem si to představoval jinak a ono je vše jinak. Máme však víru, že to jinak je a bude lepší.

To že věci se dějí jinak, Boží vůle je nakonec jiná, pro nás často nepředstavitelná a těžko vypočitatelná, ukazuje právě i působení Ježíše Krista.

Zvykli jsme si, že Pán Ježíš je s celníky, hříšníky, nemocnými, ale Kristus přichází i do domu předního farizeje. I s ním a s ostatními farizeji je u jednoho stolu, jí s nimi a pije s nimi. Má pozvání i k němu a to pozvání přijímá a neodmítá jej, zároveň i tam je sám sebou i tam je Synem Božím, který si nemůže pomoci a činí mesiášské skutky, které mohou na někoho působit provokativně.

Pán Ježíš přišel kvůli všem, posledním i těm prvním, jeho slova mají zaznít na každém místě a zní všude. Nejenom že slova zní, ale též se něco děje, člověk, lidé, stvoření jsou zachraňováni. Pán Ježíš si přijde do domu farizeje, ví moc dobře, jak bude bedlivě sledován, ani k tomu není zapotřebí moderní techniky (kamer, štenic). Každého jeho gesta, každé jeho slovo si každý z přítomných hostů všímá a čekají. A taky se dočkají.

Je sabat, sobota, sedmý den odpočinku, Pán Bůh odpočívá, všichni mají odpočívat i zvířata i otroci, i lidé svobodní, nic se nemá dělat jenom děkovat Pánu Bohu, zabývat se Tórou, jíst připravené jídlo a ani daleko nechodit. To je přeci rozumné. To je zajisté Boží vůle. Vše musí počkat a také počká.

Pánu Ježíši není dáno odpočívat, i v domě farizeje se setkává s člověkem, který potřebuje jeho pomoc. Nevíme, kde se vzal ten nemocný člověk před ním a ani nevíme, co chtěl, jestli tam přišel s úmyslem nechat se uzdravit, nebo jenom patřil mezi hosty či služebníky. To však není důležité, podstatné je, že Pán Ježíš má před sebou člověka, který potřebuje pomoc, potřebuje být uzdraven. Je sice sobota a v sobotu se nepracuje a to je dobře, přeci existují výjimky. Zřejmě by vše počkalo do druhého dne. Mohli se dohodnout na další den a Ježíš by mohl toho člověka uzdravit v následující den, kdy se již neodpočívá, ale zase pilně pracuje. Pán Ježíš však není žádný léčitel, ranhojič, Ježíš je Kristus, Syn Boží a zachraňuje neodkladně, sobota ne sobota. Teď přišel ten čas na tomto místě projevit vůli Boží, projevit zachraňující Boží moc mezi všemi, kteří vědí vše o Bohu. Nebo se často zdá, že farizeové a zákoníci vědí nejlépe, co je vůle Boží. Pán Ježíš je i nás často uvádí z omylu a ukazuje pravou Boží vůli. Bůh zachraňuje bezodkladně, bez podmínek, bez ohledu na cokoliv. Člověk, Boží stvoření, je u Boha na prvním místě. Tak to vnímám já.

Pán Ježíš zase nezklamal. Nezklamal nikoho, ani farizeje, ani zákoníky, ani ostatní. Nebál se udělat to, co v očích většiny přítomných není dobré a správné, on zachraňuje, uzdravuje, i když to nebylo třeba tak nutné a urgentní z našeho lidského pohledu. Ale mesiášský pohled je jiný. Vždyť vodnatelnost asi toho člověka neohrožovala na životě. A přeci Pán Ježíš to vidí jinak. Říká těm mlčícím farizeům a zákoníkům: „Spadne-li někomu z vás syn nebo vůl do nádrže, nevytáhnete ho hned i v den sobotní?“ Což potom Otec nebeský zachraňuje nás skrze Ježíše bez ohledu na místo, čas. V tomto případě není na co čekat.

Mějme víru jako zrnko hořčičné, mějme víru bez podmínek, oproštěnou od našich osobních představ, co musí být vůle Boží a jak se musí projevovat. Buďme otevřeni tomu, který přišel, aby nás zachránil, aby položil svůj život za náš život. Vždyť pro Boha jsme důležití bez ohledu na naše postavení, pro něho je důležité i to poslední hovadí (tedy domácí dobytek).

Ještě pár slov. Pán Ježíš byl také dobrý pozorovatel, rád se díval kolem sebe a možná se i občas dobře bavil, když viděl ten mumraj kolem sebe a ty naše (lidské) malicherné zájmy. Lidé pozvaní do domu farizeje si vybírali místo u stolu a většinou jim šlo o přední místo. Zase se Ježíš neudržel a musel jim říci podobenství, musel je upozornit na jejich omyl. První budou poslední v Království Božím.

Amen